

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Profesor Universitar, fost Procuror-general la Curtea de casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****ABONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 6 luni 20 „
 3 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, **CALEA RAHOVEI—5**
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Soarta înstrăinării bunului nemiscător după transcrierea comandamentului. Art. 514 din Proc. civilă, de d-l Vasile Apotecher.

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, s. 1: *Căpitan Ion Stănescu cu Maria Petrescu-Carabulea, cu o Observație.*

Tribunalul Suceava: *Ministerul de război și Căpitan Popovici cu Leizer Catz și Maria Preda, cu o Observație de d-l D. Alexandresco.*

Soarta înstrăinării bunului nemiscător după transcrierea comandamentului. Art. 514 din Procedura civilă

În secțiunea IV-a a cap. IV din Procedura civilă, legiuitorul și-a pus problema de a înlătura zădărnicierea urmăririi imobiliare silită, pe care ar încerca-o un datornic de rea credință, cum și de a împiedica micșorarea siguranței îndestulării creditorilor din momentul începerii urmăririi.

Urmărirea imobiliară începând prin comandament, momentul ales de legiuitor pentru acordarea protecțiunii sale este data transcrierii comandamentului. (Art. 497, alin. 3, și 514 din Procedura civilă).

Ținând seamă de problema pe care legiuitorul a trebuit să o rezolve, găsim că termenii art. 514 din Procedura civilă: «*Va fi nulă de drept orice înstrăinare a nemiscătorului urmărit făcută de datornic în urma transcrierii comandamentului*», nu sunt de loc fericiți.

S-ar părea că proprietarul imobilului urmărit se găsește lovit de o incapacitate completă și absolută cu privire la bunul său și că înstrăinările pe cari le-ar face, ar putea fi atacate și de el și de contractantul său, cum și de oricine, fiind vorba de o nulitate radicală.

Am întreba, atunci: Cine este reprezentantul legitim al proprietății imobilului urmărit, dacă proprietarul său nu este, după cum desigur nu-i

nici creditorul urmăritor — comandamentul și transcrierea sa neproducând exproprierea imobilului—și pe câtă vreme adjudecatorul nu devine proprietar decât prin adjudecare și, *erga omnes*, dela transcrierea ordonanței de adjudecare?

Nu mai această singură întrebare arată că art. 514 din Procedura civilă nu prescrie o nulitate și incapacitate absolută a datornicului urmărit.

Chestiunea se elucidează complet cetind art. 515 din Procedura civilă, căci se arată că înstrăinarea își va avea *toată țaria* sa, dacă se dobândește ratificarea creditorilor urmăritori.

Ca un act să se poată ratifica trebuie să fie *anulabil* iar nu *inexistent*, deci e vorba în art. 514 nu de o nulitate radicală și absolută, ci de o *nulitate*—sau o anulabilitate—relativă, de care se poate prevala numai anume interesați cu precizie indicați de art. 515 din Procedura civilă, și adică: creditorul sau creditorii urmăritori (cpr. și art. 546 din Procedura civilă).

Astfel chestiunea este în deajuns de clarificată, fără să fie nevoie a ne referi la declarațiunile făcute cu ocaziunea votării legilor și care adesea în loc de lumină aruncă confuziune și obscuritate asupra textului ce se discută și care nu arareori sunt tocmai contrariul textului, după cum vom vedea mai la vale.

Ministrul justiției, în ședința Senatului dela 14 Februarie 1900 (*Monitorul Oficial* No. 272, anexa 44, pag. 661), a zis că nulitatea prevăzută în art. 514, deși *de drept*, nu este însă *absolută*.

Fiind dar vorba de o nulitate relativă, ea nu se poate invoca decât de aceia cari sunt îndreptățiți—creditorii urmăritori;—dar, odată invocată, ea trebuie pronunțată de judecător fără discuție sau distincție, de îndată ce înstrăinarea este posterioară transcrierii comandamentului și adică fără a lua în considerare *conștiința* sau *neconștiința* transcrierii comandamentului, *buna* sau *reava credință* a noului dobânditor.

Iată ce înseamnă că nulitatea prevăzută de

art. 514 este de drept, iar nu cum cred unii că nulitatea aceasta poate fi propusă chiar ex officio!

Care este soarta achizițiunii posteroară transcrierii comandamentului, după ce s'a invocat nulitatea de către creditorii urmăritori; sau, mai bine zis, prin ce se va manifesta *in deobște și mai des* efectele acestei nulități?

Efectul consistă în aceea că noul achizitor nu va putea aduce nici o piedică *continuării urmăririi*, ci va fi scos din cauză și urmărirea se va continua pe numele vechiului proprietar. (Le saisissant peut passer outre à l'aliénation et consommer, comme si de rien n'était, l'expropriation du saisi qui n'a pas cessé, quant à lui, d'être propriétaire, E. Garsonnet: «*Traité de procédure*», tom. IV, § 664).

Dacă admitem dar că vânzarea imobilului se va săvârși și nu noul achizitor va fi adjudecatarul său, tot ceace va prisosi din preț obținut peste plata creditorilor ipotecari și a celui chirografar, ce ar fi făcut urmărirea, va aparține achizitorului posterior transcrierii comandamentului și nu acelaia pe numele căruia s'a făcut exproprierea imobilului.

Cu alte cuvinte, imobilul rămâne fixat pe numele proprietarului existent în momentul transcrierii comandamentului, numai într-o cât privește *săvârșirea vânzării silite*; el însă nu este scos din comerț în mod radical și proprietarul poate face acte de dispoziție chiar, însă numai în așa mod și cu astfel de limitări ca să nu zădărnicească urmărirea silitei începută—fără deosebire dacă următorul e creditor ipotecar sau chirografar—și să nu micșoreze siguranța, ce are creditorul urmăritor de a se îndestula, ținând seamă de starea și administrația imobilului în ziua transcrierii comandamentului.

E anormal poate ca urmărirea să se facă pe numele altuia decât a celui care este adevăratul proprietar, dar situația este provocată și se justifică prin necesitate.

O situațiune aproape analogă ne este oferită de art. 719, alin. 2, din Codul comercial.

Pentru a se înlătura fraudele ce se făceau cu ocaziunea deliberărilor falimentului, prin alcătuirii de majorități fictive, legiuitorul din 1895, printr'o inovație fericită, fixează, din momentul declarării în stare de faliment, creanțele în contra falitului, *în ceace privește participarea lor la deliberările falimentului*, în mâinele ultimului purtător, anterior declarării în stare de faliment. (Nu insistăm asupra dispozițiunii cu privire la creanțele ce se află în circulație în străinătate la data declarării stării de faliment).

Prin această fixare fraudele ce se făceau la deliberrările falimentului sunt dejucate. Poate pur-

tătorul mai multor creanțe contra falitului să le treacă, după declararea stării de faliment, mai multor persoane; aceste creanțe însă, la deliberrările falimentului, se vor conta la sumă, în privința numărului însă nu vor conta decât un vot și astfel alcătuirea majorităților în număr fictiv sunt excluse.

Se poate însă, în mod serios, zice că din cauza acestei fixări purtătorul unor creanțe contra falitului nu poate să le treacă altuia spre a primi echivalentul ce i se oferă și a face față necesităților sale?

Tot astfel, pentrucă un imobil e urmărit, de ce n-aș putea să-l cumpăr fără să mă gândesc—și fără să pot—a zădărnici urmărirea, ci a specula numai asupra ansele vânzării licitative?

Este prohibițiunea circulării bunurilor—cu limitările arătate—în interesul economic al țării?

Presupunând ipotetic că alta ar fi soluțiunea cea adevărată, ne întrebăm ce se înțelege prin: «*oric înstrăinare a nemșcătorului*».

Observăm dela început că legiuitorul vorbește limba comună și nu cea subtilă juridică, confundă *dreptul cu obiectul dreptului*, și deci și noi trebuie să-i dăm sensul comun, adică *înstrăinare* înseamnă trecerea lucrului meu altuia.

Va fi dar, incontestabil, o înstrăinare, o vânzare totală sau parțială, o donațiune.

Dacă ar fi să ne luăm strict după textul art. 514, ar fi să nu vedem o înstrăinare în acele acte cari, incontestabil, în sens juridic înseamnă înstrăinare.

A *înstrăina juridicește* înseamnă a trece altuia, toate sau parte, din atribuțiile *dreptului de proprietate*: jus utendi, fruendi, abutendi. Deci e înstrăinare și constituirea unui drept de uzufruct, uz, habitațiune, servitute. Constituirea acestor drepturi trebuie neapărat cuprinsă în dispozițiunile art. 514 din Procedura civilă, dacă vroom ca acest articol să și producă efectul trebuitor.

Dacă, de ex., constituirea unui drept de uzufruct n'ar fi cuprinsă în dispozițiunile art. 514, consecința ar fi: zădărnicierea *în parte a urmăririi* începută de un creditor ipotecar, căci ar trebui să *continue* exproprierea *nudei proprietăți* pe numele vechiului proprietar și să *inceapă* exproprierea *uzufructului* pe numele noului achizitor; iar pentru creditorul chirografar ar fi pierderea *în parte a dreptului însuș*, căci neavând nici un legământ cu dobânditorul uzufructului, n'ar putea cere exproprierea sa.

Trebuie, dar, neapărat, să cuprindem aceste desmembrăminte ale dreptului de proprietate în dispozițiile art. 514 din Procedura civilă.

Quid în privința dreptului de ipotecă?

Prin constituirea unui drept de ipotecă nu se

înstrăinează nici proprietatea, nici posesiunea, dreptul de ipotecă nu este un desmembrământ al dreptului de proprietate, și deci fără îndoială nu poate fi cuprinsă în cuvintele: «înstrăinare a nemiscătorului».

S'ar putea spune că, conform art. 1769 din Codul civil, «cine are capacitatea de a înstrăina un imobil, poate a-l și ipoteca», proprietarul urmărit neputând înstrăina imobilul, nu-l poate nici ipoteca. Argumentarea ar fi greșită, căci s'ar baza pe o *deductio a contrario* adesea ori periculoasă și *neadmisibilă* în drept, când în loc să ne ducă la regula comună, ne vără în excepție. *Exceptio est strictissime interpretatio*.

Să vedem dacă nu cumva *necesitatea*, — de care neapărat trebuie să ținem seamă în rezolvirea chestiunilor juridice reale, căci pentru satisfacerea intereselor legitime se dă toată lupta înaintea instanțelor judiciare — nu ne silește să cuprindem și ipoteca în dispozițiile art. 514 din Procedura civilă.

Cine este păgubit prin constituirea unui drept de ipotecă posterior transcrierii comandamentului?

Creditorii privilegiați și ipotecari — urmăritori sau nu — nu sunt de loc vătămăți, căci dreptul lor se determină după natura creanței și rangul inscripțiunii, *prior tempore potior jure*, deci ei vor fi colocați asupra prețului adjudecațiunii, înaintea noului creditor ipotecar.

Creditorii chirografari sunt păgubiți, dar au drept a se plânge de aceasta, când au primit să acorde credit fără a lua vreo garanție și când au a suferi schimbarea stării patrimoniale a debitorului lor exceptând cazurile de fraudă? Apoi, cum ar putea urmărirea să profite creditorilor chirografari, câtă vreme ei nu au nici o legătură cu ea și de când faptul și vigilența unuia are a profita altuia?

Quid în privința creditorului chirografar urmăritor?

El nu mai poate fi atins în dreptul său prin înstrăinare, art. 514 din Procedura civilă fiind formal; de ce ar putea dar fi vătămat prin constituirea unei ipoteci, care ar trece înaintea sa la distribuirea prețului adjudecării?

În Franța, în ședința din 6 Februarie 1841, cu ocazia discuției asupra art. 686 din Procedura civilă s'a propus un amendament în sensul că ipoteca posteroară transcrierii comandamentului să nu primeze pe creditorul chirografar urmăritor, ci numai pe ceilalți. Acest amendament a fost respins, căci s'a zis că s'ar răsturna întregul sistem al Codului civil, care determină creanțele privilegiate, care arată drepturile creanțelor privilegiate, ipotecare și chirografare și s'ar introduce o a patra

clasă de creanțe — creanțe chirografare preferate creanțelor ipotecare.

Apoi, nu este inerent *naturii* creanței chirografare de a fi primată, până va fi achitată, de o ipotecă constituită după data ei, și de ce situația s'ar schimba prin urmărire? (Boitard, Colmet-Daage, II, No. 931 în fine). Adaug: pentru constituirea unei ipoteci trebuie consimțământul autentic al debitorului, cum dar creditorul singur, prin faptul său numai, prin urmărirea ce-ar începe-o, să dobândească avantajul unui drept ipotecar?

Nu văd dar necesitatea imperioasă, satisfacerea unui interes legitim, care ar cere *forțarea* textului art. 514 și a cuprinde constituirea dreptului de ipotecă în dispozițiunile sale.

După discuția făcută, cred că nu trebuie — și *nici se poate* — pune temeiul pe cele zise de Ministrul Justiției cu ocazia întrebărilor ce i s'au pus la discuția legii în ședința Senatului dela 14 Februarie 1900, căci răspunsul dat evită oarecum întrebarea pusă, e contra textului art. 514 din Procedura civilă și evident contra art. 509 din Procedura civilă.

Art. 509 zice că un exemplar de publicație se va comunica tuturor creditorilor cari au ipotecă sau privilegiu cunoscut, până la emiterea publicațiilor.

Or, publicațiile făcându-se posterior comandamentului, rezultă legalmente că se pot constitui ipoteci posterior transcrierii sale.

Și dacă ne referim iarăș la problema ce avea de rezolvit legiuitorul, vedem că constituirea de ipoteci nici nu zădărnicește urmărirea — nu se anulează efectele comandamentului — și nici nu se aduce vreo vătămare unui drept legitim, ci urmărirea își continuă mersul său *neintervenind schimbare* de proprietar.

Iași

Vasile Apoteker,
Licențiat în Drept

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 9 Februarie 1910

Președinția d-lui G. N. B A G D A T, prim-președinte
Capitan Ion Stănescu cu Maria Petrescu-Carabulea

Contract de arendare. — Acțiunea arendașului pentru reducerea arenzii. — Prescripțiunea acestei acțiuni. — Momentul de când începe a curge prescripțiunea de un an. — (Art. 1454, 1334 și 1411 din Codul civil)

După dispozițiile precise și categorice ale articolului 1334 din Codul civil relative la vânzări și aplicabile și la arendări, conform art. 1454 din Codul civil, acțiunea cumpărătorului pentru scăderea prețului, ca și a arendașului pentru reducerea arenzii, se prescrie printr'un an din ziua contractului; iar asemenea contract este perfect și obligatoriu pentru părți, din momentul ce au convenit asupra lucrului și asupra prețului (art. 1411 din Codul civil).

Astfel, data autentificării unei asemenea convenții urmează a fi luată ca punct de plecare pentru

curgerea prescripțiunii, pentru că din acel moment părțile au convenit asupra lucrului și asupra prețului.

Deciziunea 67/910. — Respins, în urma divergenței ivite, recursul făcut de Căpitan Ion Stănescu, în contra deciziei No. 151/908 a Curții de apel Galați, s. I, dată în proces cu Maria Petrescu-Carabulea.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați P. Negulescu și I. Saita în dezvoltarea motivelor de casare rămase în divergență, și Pe d-nii avocați Em. Antonescu și P. Bors în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

I. «Exces de putere, denaturare de acte și greșită interpretare a art. 1334 din Codul civil, 1839 din Codul civil și 1454 din Codul civil și a principiului de drept că toată lumea e presupusă că cunoaște legea.

«Cu contractul din 20 Decembrie 1902, am luat în arendă dela d-na Maria Petrescu-Carabulea, moșia Cuparu și Picior de Munte din comuna Dragodana, jud. Dâmbovița. La stabilirea prețului arendei, d-na Petrescu îmi afirmase că întinderea moșii este de 3000 pogoane din care ca la 2000 pogoane pământ arabil, izlaz și livezi, iar restul pădure și lăstar. Această întindere a și fost înscrisă în contractul scris format între noi în acea zi.

«La intrarea mea în posesiune a moșii arendate, care a avut loc la 23 Aprilie 1903, am găsit numai 1395 pogoane, pământ arabil, izlaz și livadă în loc de 2000 pogoane cât îmi afirmase d-na Petrescu la facerea contractării, deci o lipsă de 605 pogoane. Față de această colosală lipsă am cerut proprietarei reducere cantitatii arendei anulată proporțional cu numărul de pogoane găsite lipsă. D-na proprietară prin scrisoarea sa din 29 Februarie 1904, deși recunoaște dreptul meu la această reducere, refuză totuși de a se executa. Am fost atunci nevoit de a o chema în judecată spre a se constata judecătorește dreptul meu la această reducere. La această dreaptă și echitabilă cerere a mea d-na Petrescu a susținut că n'as mai fi înăuntrul termenului de un an prescris de lege pentru exercițiul acțiunii, de oarece am introdus acțiunea la 27 August 1904, contractul fiind încheiat la 20 Decembrie 1902, iar intrarea mea în posesiunea moșii a avut loc la 23 Martie 1903.

«Acestei fine de neprimire a acțiunii mele, am opus în primul loc art. 12 din contract, după care întinderea moșii urma a fi verificată cu planul și hotărnicia confirmată de tribunal.

«Numai din momentul când mi-ar fi pus la dispoziție planul și hotărnicia așa fi fost pus în măsură de a verifica întinderea moșii și numai din acest moment a început să curgă anul pentru exercițiul acțiunii mele în reducere a arendei, prin derogare dela art. 1334 din Codul civil nimic neopunându-se la această derogare ce rezultă din convenția dintre noi. Ori, în speță, n'am avut nici odată planul și hotărnicia moșii.

«Acestei fine de neprimire, am mai opus scrisoarea dela 29 Februarie 1904. Prin această scrisoare d-na Petrescu-Carabulea recunoaște dreptul meu la o reducere de arendă; am susținut deci, că în speță, fiind vorba de un contract de arendă trebuie a se calcula anul util potrivit naturii contractului, adică dela intrarea în posesie a arendașului, nu dela data contractului ca la vânzări. Dat fiind deci că intrarea mea în folosul moșii a avut loc la 23 Aprilie 1903, iar scrisoarea poartă data de 29 Februarie, adică înainte de împlinirea anului, obținerea acestei scrisori trebuie a fi considerată ca un act interuptiv de prescripțiune, iar acțiunea fiind intentată la 24 August 1904, șase luni dela data scrisorii nu poate fi vorba de prescripțiune a acțiunii în reducere.

«Am mai susținut în fine că chiar dacă anul util s'ar calcula la contractul de arendă că și la cele de vânzare în cât prescripțiunea ar fi fost deja împlinită în momentul obținerii scrisorii, în acest caz această scrisoare constituie o do-

vădă patentă de renunțare din partea d-nei Maria Petrescu-Carabulea la prescripțiunea împlinită.

«Curtea de apel din Galați înălțura pe nedrept toate aceste mijloace de apărare ale mele și mi respinge ca prescrisă acțiunea în reducere.

«Procedând astfel Onor. Curte de apel comite un exces de putere și denaturează actele exhibate, dintr'un îndoit punct de vedere și anume:

I. «Prin aceea că, deși recunoaște că părțile au înscris articolul 12 din contract, în scopul d-ă determina întinderea moșii, totuși nu vrea să recunoască că părțile au convenit că verificarea întinderii pogoanelor arendate să nu se facă fără acest plan, căci numai din momentul ce așa fi fost pus în măsură de a face această verificare poate să curgă anul util pentru exercițiul acțiunii în reducere, și

II. «Prin aceea că judecă că scrisoarea d-nei Maria Petrescu-Carabulea dela 29 Februarie 1904, nu constituie o recunoaștere a dreptului meu la reducere a arendei și nici măcar o renunțare pentru cazul când s'ar considera prescripțiunea ca împlinită deja.

«Curtea de apel interpretează apoi greșit art. 1334 din Codul civil prin aceea că nu conciliază acest text prescris pentru contractul de vânzare, stabilind că în principiu la contractul de arendă ca și la contractul de vânzare anul util, pentru exercițiul acțiunii de reducere să calculează dela data contractului nu dela data intrării în posesiunea moșii arendate, deși la contractul de vânzare atât proprietatea cât și posesiunea iau naștere în momentul contractării, pe când la arendă, arendașul nu capătă decât un drept de folosință dată de când începe arenda.

Având în vedere decizia supusă recursului, prin care Curtea de apel din Galați, judecând ca Curtea de trimitere, în urma casării deciziei No. 61/907 a Curții de apel Craiova s. II, a respins acțiunea pentru scăderea prețului arendei moșiei Cuparu și Piciorul de Munte, intentată de către arendașul Căpitan Ion Stănescu, în contra proprietarei Maria Petrescu-Carabulea;

Considerând că, pentru a respinge acțiunea, Curtea de apel a constatat că acțiunea arendașului este prescrisă, conform art. 1334 din Codul civil, fie că s'ar considera ca punct de plecare pentru curgerea prescripției data contractului de arendare, 20 Decembrie 1902, fie că s'ar considera data intrării arendașului în posesia moșiei, 23 Martie 1903 și că nu este nici o întrerupere sau renunțare la prescripție din partea intimatului, după cum a susținut recurentul;

Considerând că este constant că contractul de arendare intervenit între recurent și intimată s'a încheiat și autentificat în ziua de 20 Decembrie 1902 și că acțiunea care face obiectul acestui proces a fost intentată la 27 August 1904, adică după un an și jumătate dela facerea contractului;

Considerând că după dispozițiunile precise și categorice ale art. 1334 din Codul civil, relative la vânzări și aplicabile și la arendări, conform art. 1454 din Codul civil, acțiunea cumpărătorului pentru scăderea prețului sau, în speță, a arendașului pentru reducerea arendei se prescrie printr'un an din ziua contractului;

Considerând că, în principiu, contractul de închiriere sau arendare este perfect și obligatoriu pentru părți, din momentul ce ele au convenit asupra lucrului și asupra prețului (art. 1411 din Codul civil);

Că, în speță, părțile au convenit asupra moșiei de arendat considerată atât din punctul de vedere al calității cât și al întinderii moșii precum și asupra prețului în ziua de 20 Decembrie 1902, când actul care constată o asemenea convenție a și fost autentificat de tribunal; Că art. 12 din acel contract, care prevede că întinderea moșiei se va socoti după planul și hotărnicia confirmată de tribunalul Dâmbovița, nu constituie o condiție de măsurătoare, de care să depindă perfectarea contractului, ci părțile au înțeles prin acesta să se referă la acea hotărnicie, ca la un titlu de proprietate și posesie al locatarului;

Că, prin urmare, contractul devenind perfect în ziua

de 20 Decembrie 1902 și acțiunea fiind intentată în ziua de 27 August 1907, Curtea de apel a făcut o justă aplicațiune a art. 1334 din Codul civil, când a respins acțiunea ca prescrisă, de oarece a fost intentată peste termenul de un an din ziua contractului;

Considerând că renunțarea la o prescripțiune deja împlinită, poate fi tacită sau expresă (art. 1839 din Codul civil); că Curtea de apel interpretând în speță scrisoarea cu data de 29 Februarie 1904 și constatând că ea nu conține o renunțare, aceasta scapă de sub controlul acestei Inalte Curți;

Considerând că decizia Curții de apel menținându-se legalmente pe aceste considerațiuni, este fără interes a se mai cerceta dacă din această scrisoare rezultă cel puțin o intrerupere a prescripției, după cum disenta Curtea de apel în ipoteza când termenul prescripției ar trebui socotit dela 23 Martie 1903, data intrării arendașului în moșie;

Că de aceea motivele de casare sunt nefondate și recursul urmează să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge etc.;

Observație.—Chestiunea de a se ști dacă articolul 1334 dela vânzare este aplicabil contractului de arendă nu este controversată, toți autorii admitând afirmativa.

Se discută însă chestiunea de a se ști, dacă termenul de un an, prevăzut de art. 1334, curge dela data contractului sau din momentul de când arendașul a intrat în folosința imobilului. Păreră generală este aceea admisă de Curtea de casație, după care acest termen curge dela data contractului. Cpr. Baudry et Wahl, *Louage*, I, 284; Guillaouard, *Idem*, II, 537; Aubry et Rau, V, § 371, p. 368 (ed. a 5-a); Marcadé, VI, asupra art. 1765, *in fine*.—*Contra*: C. București, după care termenul de un an s'ar socoti dela data de când arendașul a intrat în folosința imobilului, iar nu dela data contractului. *Dreptul* din 1906, No. 55. Vezi D. Alexandresco, tom. IX, p. 227, text și nota 2. (N. R.).

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența dela 30 Octombrie 1909

Președența d-lui G. L. DIMITRIU, președinte
Ministerul de războiu și Căpitanu Pompiliu Popovici cu Leizer Gatz și Maria Preda

Citațiuni — Modul cum se citează administrațiunile publice. — Dreptul oricărui funcționar dintr'o administrațiune a primi actele de procedură și a libera dovada de primire, destul numai ca acel act de procedură să fie adus la cunoștința șefului serviciului.

Competență. — Determinarea competenței unei instanțe. Dacă trebuie ținut în seamă pentru determinarea competenței nu numai suma, dar și procentele sumei. — Poprire. — Salarul militarilor. — Creanțele pentru cari salariul unui militar poate fi urmărit (Art. 75 și 409 din Proc. civilă, 1729 din Codul civil și art. 27 din legea jud. de ocoale din 1908).

1. Dacă legiuitorul, prin art. 75 din Proc. civilă, se preocupă de modul cum trebuiesc citate diferitele administrațiuni publice, nu indică însă care anume funcționar este în drept a elibera și semna dovezile de primirea actelor de procedură, așa că, în lipsă de o stipulațiune expresă, oricare funcționar

dintr'o administrațiune este în drept a primi actele de procedură și a elibera dovada de primire, destul ca acel act să fi ajuns la cunoștința șefului acelei administrațiuni pentru a putea lua măsuri de a fi reprezentată în instanță.

2. Prin legea judecătorilor de ocoale competența determinându-se după valoarea arătată în cerere, urmează că în determinarea instanței competente a judeca trebuie ținut seamă de suma cuprinsă și de procentele cerute, până în momentul introducerii cererei, iar nu până în momentul pronunțării cărții de judecată sau sentinței dată cu ocazia judecării apelului; căci totalul procentelor ce curg după intentarea procesului, variind după cum judecata este mai urgentă sau mai depărtată, și fiind de efectul hotărârii care se ridică până în momentul intentării acțiunii, nu pot fi ținute în seamă la determinarea competenței ratione materię.

3. Deși prin modificarea adusă în 1900 articolului 409 din Proc. civilă, se prevede în ultimul alineat că pentru militari, urmărirea se poate face până la o pătrime pentru orice fel de datorii, însă prin legea din 30 Ianuarie 1901 și cea din Iunie 1905, astăzi în vigoare, acest ultim alineat a fost suprimat, așa că în starea legislațiunii de astăzi dispozițiunile art. 409 din Proc. civilă, privilegioare pe ceilalți funcționari, sunt aplicabile și militarilor.

Prin urmare, salariul militarilor nu poate fi urmărit până la o a treia parte decât numai pentru creanțele constatate că provin din datoriile anume determinate de art. 409 din Proc. civilă, printre cari suul și acele prevăzute de art. 1729 din Codul civil.

Tribunalul,

Asupra incidentului de nulitatea actelor de procedură, ridicată de d-l avocat al Statului și susținut de apelantul Căpitan Popovici, pe motivul că citațiunile adresate Ministerului de războiu s'au primit de un copist din acel minister;

Având în vedere că dacă legiuitorul, prin art. 75 din Proc. civilă, se preocupă de modul cum trebuiesc citate diferitele administrațiuni publice, nu indică însă care anume funcționar este în drept a elibera și semna dovezile de primirea actelor de procedură, așa că în lipsă de o stipulațiune expresă în legea de procedură, oricare funcționar dintr'o administrațiune este în drept a primi actele de procedură și a elibera dovada de primire, destul ca acel act să fi ajuns la cunoștința șefului acelei administrațiuni pentru a putea lua măsuri de a fi reprezentată în instanță;

Că, în speță, stabilit fiind și necontestat că citațiunea pentru termenul de astăzi, adresată Ministerului de războiu, a fost primită de un funcționar al acelui minister, și adusă la cunoștința șefului serviciului, probă delegațiunea dată d-lui avocat al Statului de a reprezenta interesele ministerului în instanță, tribunalul găsește că cerințele legii de procedură au fost bine îndeplinite și deci cătă a respinge incidentul;

Asupra cererii necompetenței de a judeca ca instanță de apel, ridicată de apelanții, d-l avocat al Statului și căpitan Pompiliu Popovici;

Având în vedere că în susținerea incidentului apelanții invoacă că suma poprită împreună cu procentele până

la achitare, excede suma de 3000 lei până la care, conform art. 27 din legea judecătorilor de ocoale, judecătorii de ocoale au competența a judeca în primă instanță;

Considerând că prin art. 27 din noua lege a judecătorilor de ocoale, competența în primă instanță a judecătorilor de ocoale este fixată, în materie personală și mobilară, până la valoarea de 300 lei inclusiv, capital și procente reclamate; că competența determinându-se după valoarea arătată în cerere, urmează că în determinarea instanței competente a judeca trebuie ținut seamă de suma cuprinsă și de procentele cerute până în momentul introducerii cererii, nu până în momentul pronunțării cărții de judecată sau a sentinței dată cu ocazia judecării apelului, căci totalul procentelor ce curg după intentarea procesului, variind, după cum judecata este mai urgentă sau mai depărtată, și ținând de efectul hotărârii care se ridică până în momentul intentării acțiunii, nu pot fi ținute în seamă la determinarea competenței *ratione materiae*;

Tribunalul respinge incidentul;

In fond:

Văzând apelurile declarate conex, introduse în termen de Căpitan Pompiliu Popovici din Fălțiceni, cu petițiunea înregistrată sub No. 11907/909, și de Ministerul de războiu prin d-l avocat al Statului din acest județ, cu petițiunea înregistrată sub No. 11860/909, contra cărții de judecată No. 160/909 a judecătorii ocolului rural Fălțiceni, prin care s'a validat poprirea efectuată asupra salariului apelantului Căpitan Pompiliu Popovici, după cererea creditorilor Maria Preda și Leizer Catz din Fălțiceni, prin procesele verbale din 10 și 24 Aprilie 1909, dresate de subcomisarul circ. I din Capitală, pentru plata sumei de 2900 lei datorită Mariei Preda și a sumei de 2951 lei cu procente de 5% pe an dela data reclamației, 27 Februarie 1909, până la achitare, datorită lui Leizer Catz;

Văzând că Leizer Catz, pe baza obligațiunii autentificate de Judecătoria Ocolului rural Fălțiceni sub No. 230/908; iar Maria Preda, pe baza obligațiunii autentificate sub No. 57/909; tot de judecătoria Ocolului rural Fălțiceni, cer și obțin dela judecătoria de ocol poprirea sumelor constatate ca datorite pentru subsistență prin acele obligațiuni, în mâinile Ministerului de războiu, din salariul debitorului Căpitan Popovici, popriri cari au și fost înființate de comisariatul de poliție al circ. I București prin procesele verbale din 10 și 24 Aprilie 1909, iar d-l judecător de ocol validează ambele popriri prin cartea de judecată No. 160/909 contra căreia atât debitorul principal, cât și terțul poprit, au declarat apelurile de față;

Văzând susținerile părților în instanță, actele aflate la dosar și declarațiunile făcute de Leizer Catz la interogatoriul pus la prima instanță și înaintea tribunalului, declarațiuni consemnate într'un deosebit proces-verbal anexat la dosar;

Văzând că ambii apelanți susțin că deși titlurile de creanță ale creditorilor constată că datoria este pentru o-biecte de subsistență procurate debitorului, în realitate însă derivă dintr'un împrumut, și deci fără caracterul unei creanțe privilegiate; iar Catz susține că actual pe baza căruia exercită poprirea fiind autentic, nu mai poate fi discutat, căci convențiunea părților face lege între părțile contractante; că acel act prevăzând declarațiunea debitorului, că datoria este pentru obiecte de subsistență și deci privilegiate, conform art. 1729, alin. 5, din Codul civil, nu mai poate fi nimeni primit a dovedi contrariul; că această discuțiune nu poate avea loc nici într'un caz pe cale de poprire, ci cel mult pe cale de contestațiune la poprire, ceea ce nu s'a făcut în speță;

Considerând că art. 409 din Proc. civilă pune principul că pensiunile de retragere, recompensele naționale și lefiile eclesiasticilor, militarilor și tuturor funcționarilor, plătite de Stat sunt incesibile și neurmăribile; că prin excepțiune se derogă dela acest principiu și nu-

mai până la o a treia parte din leafă sau pensiune, pentru creanțele provenite din datorii anume determinate de art. 409 din Proc. civilă, printre cari sunt și a-cele prevăzute de art. 1729 din Codul civil;

Considerând că principul incesibilității și neurmăririi este prevăzut de art. 409 din Proc. civilă, nu numai în interesul personal al pensionarilor sau funcționarilor civilii, militari sau eclesiastici, dar și în interesul general de ordine publică, pentru a feri aceste categorii de persoane de a ajunge în situațiuni a nu avea cele necesare existenței zilnice din cauza datoriilor; că acest principiu fiind de ordine publică, orice convențiune care ar cuprinde stipulațiuni contrare este nulă conform principiilor generale cuprinse în art. 948, alin. 4, combinat cu art. 966 și 963 din Codul civil, nulitate expres prevăzută de art. 410 din Proc. civilă, ceea ce dovedește odată mai mult că principul incesibilității și neurmăririi, cuprins în art. 409 din Proc. civilă, este de ordine publică;

Considerând că din toate acestea rezultă că poprirea pe salariul debitorului Căpitan Popovici ar putea fi validată pentru o sumă până la a treia parte, dacă datoria va fi din acele anume prevăzute de art. 409 din Proc. civilă pentru care urmărirea este admisă prin excepțiune la principul urmării, cuprins prin acest text de lege;

Văzând că se constată din cuprinsul actului autentificat de Judecătoria ocolului Fălțiceni sub No. 230/908, pe baza căruia Căpitan Popovici, se recunoaște dator lui Leizer Catz cu o sumă de bani datorită pentru obiecte de subsistență;

Considerând că validarea popririi făcându-se cu citarea părților, conform art. 458 din Proc. civilă, urmează că se recunoaște implicit părților citate dreptul de a ridica orice obiecțiune contra admiterii cererii de validare; că dreptul oricărei părți interesate de a face contestațiune la poprirea încuviințată nu ridică dreptul părților citate în validare de a ridica obiecțiunile ce vor fi având cu ocaziunea validării, chiar dacă nu au făcut contestațiune; că, prin urmare, atât debitorul cât și terțul poprit pot să se opui la validarea popririi, și aceasta cu atât mai mult când este vorba de o poprire ordonată pe baza unui titlu autentic, care, dacă are putere de lege între părți, poate fi însă discutat pe orice cale în justiție, atunci când una din părți caută a-și valorifica într'un mod oarecare drepturile sale deurgând din el, și aceasta cu atât mai mult atunci când se stipulează clauze contrare legii, cum e în speță;

Considerând că chiar dacă părțile nu ar putea ridica vreo obiecțiune asupra naturii și cuantumului datoriei cu ocaziunea poprirei, totuși chestiunea incesibilității și a neurmăririi lefiurilor fiind, după cum am văzut mai sus, de ordine publică, ea poate fi ridicată nu numai de părți, ci chiar de tribunalul din oficiu;

Considerând că este adevărat că convențiunile au putere de lege în privința părților contractante, conform art. 969 din Codul civil; că însă acest principiu nu și are aplicațiune atunci când prin convențiune se urmărește a se înlătura un principiu de ordine publică sau este prohibită de lege, conform art. 968, combinat cu art. 966 din Codul civil;

Că, prin urmare, în speță, convențiunea dintre Căpitan Popovici și Leizer Catz are putere de lege între aceștia, dar numai întru atât, întru cât prin ea nu se caută a se înlătura principul de ordine publică al incesibilității și neurmăririi lefiilor militarilor; că, prin urmare, trebuie a se examina dacă suma pentru care s'a recunoscut dator Căpitanului Popovici este privilegiată sau nu;

Considerând că obligațiunea autentificată de Judecătoria Ocolului Fălțiceni sub No. 230/908 cuprinde declarațiunea apelantului Căpitan Popovici că datorește suma de 2976 lei, astăzi redusă la lei 2951, pentru obiecte de subsistență ce i s'ar fi procurat de intimat;

Considerând însă că intimatul Catz la prima instanță

a declarat că suma datorită era constatată întâi prin cambii de 1700 lei și că atunci când a dat actul s'a prețins să i se dea declarațiunea că suma provine din datorie pentru subsistență; că astăzi în apel, prin răspunsurile date la interogatoriul ce i s'a luat din oficiu, constatată prin procesul-verbal anexat la dosar, declară că dânsul nu a procurat apelantului obiectele de subsistență; că banii i-a numărat în mâinile Căpitanului Popovici și nu știe nici cui datora dânsul acei bani pentru chirie, alimente și haine, nici dacă a întrebuitat acei bani la plata datoriilor privilegiate și că a dat acei bani numai când Căpitanul Popovici a primit a menționa în înscris declarațiunea că banii îi datorește pentru chirie, subsistență și haine;

Considerând că această mărturisire a lui Catz face deplină dovadă în contra celor constatate prin act, conform art. 1216 din Codul civil și 1191, același cod; prin urmare se dovedește pe deplin că declarațiunea din act, că datoria provine din obiecte de subsistență, este pusă numai pentru a fraudă legea care oprește urmărirea leilor militarilor pentru orice datorii și că datoria provine în realitate nu din datorii pentru prețul alimentelor de subsistență, ci din un împrumut ordinar;

Considerând că odată stabilit că intimatul Catz nu a procurat apelantului obiectele de subsistență, sau că banii dați au servit pentru acest scop, cum vorbește în titlul său, dânsul nu poate invoca astăzi privilegiul creanței sale numai pentru simplul fapt că prin act s'ar fi stipulat clauza privilegiului, ar putea invoca cel mult că ar fi fost subrogat în drepturile altui creditor privilegiat pe care l-ar fi plătit pentru debitorul său cu banii împrumutați de acesta;

Considerând că art. 1729 din Codul civil enumeră printre creanțele privilegiate și prețul obiectelor de subsistență date debitorului și familiei sale în curs de șase luni; că acest text deosebindu-se în redacțiunea sa de art. 2101 din Codul civil francez, care a servit redactorului Codului civil român, prin aceea că în loc de a declara privilegiate obiectele de subsistență furnizate de comercianți, declară privilegiat prețul obiectelor de subsistență, rezultă că este indiferent în Codul român cine a furnizat acele obiecte de subsistență, este destul însă ca să se dovedească că creditorul a întrebuitat suma pentru obiecte de subsistență pentru ca acea sumă, prețul obiectelor de subsistență, să fie privilegiată;

Considerând însă că, după dispozițiile art. 1106 și 1107 din Codul civil, subrogațiunea convențională în drepturile unui alt creditor se operează în 2 anumite cazuri, și anume: 1) Când creditorul, primind plata dela o altă persoană, decât acestea drepturile, acțiunile, privilegiile, sau ipotecile sale în contra debitorului, și în acest caz subrogațiunea trebuie să fie expresă și făcută în același timp cu plata, și 2) când debitorul se împrumută cu o sumă spre a-și plăti datoria și subrogă pe împrumutător în drepturile creditorului său, subrogațiunea care se operează fără concursul voinței creditorului; în acest din urmă caz însă, pentru ca subrogațiunea să fie valabilă, legiuitorul pune oarecari condițiuni și anume: ca în actul de împrumutare să se declare că suma s'a luat pentru a face plata, iar primul creditor care primește plata să dea o chitanță prin care să declare că a fost achitat cu banii dați pentru acest scop de noul creditor;

Considerând că, în speță, după cum rezultă din obligațiunea pe care intimatul Catz își întemeiază cererea de poprire, ar putea fi vorba de o subrogațiune convențională prin care debitorul său, Căpitan Popovici, îl subrogă în drepturile unui alt creditor al său; ori intimatul nu numai că nu dovedește că această subrogațiune s'a operat prin îndeplinirea formalităților cerute în mod expres de lege pentru validitatea ei, din contră, însuși declară că nici nu știe dacă banii pe cari i-a dat cu împrumut Căpitanului Popovici au fost întrebuitați la plata altor datorii privilegiate și nici nu cunoaște pe creditorul plătit cu acei bani, încât cu toată clauza

stipulată prin obligațiunea sa această datorie nu poate avea un caracter privilegiat, ci rămâne o simplă datorie din împrumut pentru care legea prohibă urmărirea leilor funcționarilor publici;

Văzând că se susține că art. 409 din Proc. civilă face excepțiune în ce privește pe militari, de oarece ei pot fi urmăriți până la a patra parte din salariu pentru ori ce datorii;

Considerând că prin modificarea adusă în 1900 art. 409 din Proc. civilă, se prevede în ultimul alineat că pentru militari urmărirea se poate face până la o pătrime pentru orice fel de datorii; că, însă, prin legea din 30 Ianuarie 1901 și cea din 1 Iunie 1905, astăzi în ființă, acest ultim alineat a fost suprimat; că, prin urmare, în starea legislațiunii de astăzi neexistând excepțiunea urmării militarilor pentru orice datorie până la a patra parte din salariu, dispozițiunile art. 409 din Proc. civilă, privitoare pe ceilalți funcționari, sunt aplicabile și militarilor;

Având în vedere că, față de cele mai sus expuse, tribunalul găsend că datoria pentru care intimatul Leizer Catz a obținut poprirea pe salariul d-lui Căpitan Popovici nu este privilegiată, iar în ce privește poprirea cerută de creditoarea Maria Preda aceasta nu se prezintă astăzi spre a-și susține pretențiunile, deși legal citată, urmează a admite apelurile făcute de debitorul principal și de terțul poprit și, prin consecință, a invalida poprirea.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, tribunalul admite apelurile

(ss) Gh. L. Dimitriu; V. G. Aramă.

Observație. — Sentința Tribunalului Suceava, ce publicăm astăzi, este juridică și motivată cu îngrijire de către d-l G. L. Dimitriu, prezidentul aceluși Tribunal.

Am avut altă dată ocazia de a aprecia și a proba și alte hotărâri ale acestui magistrat de carieră, pe când eră judecător la ocolul Simila (Tutova) și la Tribunalul Romanai¹⁾.

Nu tot astfel a fost, sunt acum câteva zile, cu ocazia publicării unei alte sentințe a Tribunalului Suceava, semnată tot de d-l Dimitriu. Sentința la care fac aluzie, și care a fost reprodusă, împreună cu observația ei, în mai multe ziare, între altele în *Opinia* din Iași, eră privitoare la suspendarea executării unei hotărâri definitive, când se face recurs în Casație de către partea care a pierdut procesul. Tribunalul Suceava a dat, cu această ocazie, o hotărâre nejustificabilă, pe care am criticat-o foarte aspru în coloanele acestei reviste²⁾, pentru că soluția primită de acel Tribunal este din toate punctele de vedere greșită și inadmisibilă, nefiind posibilă nici o umbră de discuție.

Cetind o astfel de sentință, nu m'am putut stăpâni și poate că, din fuga condeiului, am jignit întru câtva pe magistrații dela Suceava, din cari unii au fost chiar elevii mei, și încă elevi buni, trebuie să o mărturisesc.

¹⁾ Vezi *Curierul Judiciar* din 1902, No. 83 și din 1908, No. 40 și 50.

²⁾ Vezi *Curierul Judiciar* No. 21 din 18 Martie 1910.

Fiind mirat de această sentință, am căutat să mă întâlnesc cu președintele Tribunalului Suceava, d-l Dimitriu, ale cărui lucrări, precum spuserăm, altă dată le aprobasem, ba chiar le și lăudasem, pentru că, cu adevărat, erau bune și dovedeau din partea sa o sârguință care merită a fi incurajată.

Întâlnindu-mă în București cu D-sa și întrebându-l despre sentința menționată, de care toți cetitorii au rămas uimiți, D-sa mi-a declarat că tot așa de surprins a rămas ca și mine, când a cetit considerentele ei în ziarul *Judiciar*, căci deși dispozitivul este acela al tribunalului, considerentele nu sunt însă acele pe care D-sa le-a dat grefierului spre a le copia, ci altele care sunt personale acestui din urmă. Apoi, D-sa ne-a mai declarat că dacă a semnat acel jurnal, cauza este că el fusese mai întâi semnat de d-l judecător Aramă, de aceea nu l-a mai cetit.

Aceasta este însă foarte regretabil, și ne reamintește că acum vreo patruzeci de ani, pe când subprefecții erau judecători de pace, unul dintre aceștia a semnat o sentință redactată tot de grefier, prin care un cocoș fusese condamnat la moarte, pentru că turburase liniștea vecinilor, deși Constituția a desființat pentru totdeauna această pedeapsă.

Sunt convins că pățania Tribunalului Suceava (nu mai vorbesc de aceea a judecătorului de pace din Iași), va servi în viitor de lecție tinerilor noștri magistrați, din cari unii se lasă pe nădejdea grefierului, în loc de a munci singuri. *A quelque chose malheur est bon!*

D. ALEXANDRESCO

INFORMAȚIUNI

În numărul viitor vom începe publicarea unui interesant studiu, datorit penei Directorului nostru, d-l D. Alexandrescu: **Considerații generale și istorice asupra privilegiilor și ipotecilor**, materie care va face parte din Vol. X al Comentariilor sale de Drept civil.

Pentru a înlesni cât mai mult publicitatea măsurilor luate de Consiliul de disciplină al Corpului avocaților din județul Ilfov, cu privire la exercițiul profesiei avocaților, dăm mai jos deciziunea sa cu No. 53 din 16 Martie a. c. dată în această privință:

Consiliul de disciplină al Corpului de avocați din Județul Ilfov

Deciziunea No. 53 din 16 Martie 1910

Domnul Decan a expus Consiliului, că după informațiile ce are, sunt unii confrăți cari au obiceiul de a se prezenta în localurile instanțelor judecătorești și în împrejurimi cu mult înainte de ora pentru deschiderea ședințelor, pentru a atrage clienții altor confrăți; că acest sistem de a exercita profesionea este vătămător interesului bine înțeles al avocaților, și prestigiului Corpului, căci în acest fel de luptă pen-

tru clientelă se pierde atât respectul și încrederea ce clientul trebuie să aibă pentru avocat, cât și sentimentul demnității profesionale a avocatului; că procesele luate în asemenea condițiuni nu pot fi studiate cum trebuie, astfel că oficiul avocatului nu mai poate corespunde înaltei sale misiuni. Față cu această situațiune, Domnul Decan, roagă Consiliul a decide asupra măsurilor necesare.

CONSILIUL,

Examinând această chestiune a dat următoarea deciziune: Având în vedere că fapte, de natura celor semnalate de Domnul Decan sunt cunoscute Consiliului; că mai mulți confrăți îngrijiați cu drept cuvânt de atingerea ce se aduce prestigiului Corpului de avocați prin acest fel de luptă pentru clientelă, ce se desfășoară pe la localurile instanțelor judecătorești și prin împrejurimi, fără grijă nici pentru demnitatea personală, nici pentru considerațiunea de care Corpul avocaților trebuie să fie înconjurat pentru a-și îndeplini cu succes rolul său în opera justiției, au exprimat părerea ca Consiliul să ia măsuri;

Având în vedere că avocații cari iau procese în modul semnalat mai sus, adesea nici nu pot să-și exercite în mod conștiincios profesionea, fiindcă n-au timpul necesar să ia lămuriri îndestulătoare dela clienți și să studieze cauzele cu cari se însărcinează în grabă;

Având în vedere că legea pentru organizarea Corpului de avocați prin art. 29 impune fiecărui avocat obligațiunea de a avea un birour într-un local cuvicinos sub sancțiunea de suspendarea exercițiului profesiei, tocmai pentru că avocatul trebuie să aibă un local la dispozițiunea sa, în care să asculte și să studieze cu atențiune explicațiunile persoanelor care recurg la oficiul său, fie pentru consultațiuni, fie pentru procese, pentru ca apoi și avocatul să se poată gândi la soluțiunile ce i se cer; că tot în birourul său avocatul după ce și-a dat seama de chestiune, trebuie să se înțeleagă cu clienții asupra condițiilor în care se obligă a-și îndeplini oficiul său;

Având în vedere că după art. 51 din legea avocaților, Consiliul de disciplină are paza onoarei și demnității Corpului;

Pentru aceste motive, Consiliul decide:

1. Este interzis Domnilor avocați de a mai da consultațiuni și a se mai învoi pentru procese pe la localurile instanțelor judecătorești și prin împrejurimi

2. Fiecare avocat este dator să aibă un birour în conformitate cu art. 29 din legea avocaților, în care să dea consultațiuni și să se înțeleagă cu clienții pentru procese, fiind dator să comunice Consiliului, dacă birourul său se găsește afară din domiciliul arătat în tabloul avocaților.

Consiliul roagă pe toți confrății, ca să-i semnalaze cazurile de abatere dela dispozițiunile acestei deciziuni, pentru a putea lua măsuri în consecință.

Această orondață va fi trimite Domnilor Judecători de ocoale, cu rugăciunea ca să ia aceleași dispozițiuni și în privința Domnilor apărători.

Această deciziune se va pune în aplicare la 26 Aprilie 1910.

Dată în ziua de 16 Martie 1910.

Decan, M. ANTONESCU.

Membrii: P. Borș, G. Angelescu, C. A. Panaitescu, N. Mitescu, D. N. Comșa, Dem. I. Dobrescu.

Secretar, Gr. Dumitrescu.

A apărut un important studiu: **Femeia după vârste și ocupațiuni**, de d-l profesor *Constantin Tanoviceanu*, Prețul lei 3.50.

De vânzare la *Curierul Judiciar*, care servește orice cărți de drept române sau streine, broșate sau legate după dorință, contra valoare, mandat sau ramburs.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului *«Curierul Judiciar»* București, sau să plătească la prezentare numai în mână încaștorilor: I. RIVEANU pentru provincie și I. ST. TUDOROIU pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mată, investite eu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.